

§§ 1158 až 1159 a) obč. zák. V § 77 živn. ř. jest ustanoveno, že, není-li o výpovědi nic jiného smluveno, platí čtrnáctidenní výpovědní lhůta. Dále stanoví § 72 živn. ř., že úprava poměru mezi živnostenskými podnikateli a dělníky jest předmětem volné dohody v mezích zákona. Z toho plyne, že pro živnostenský poměr pracovní lze platně ujednat i vyloučení výpovědní lhůty. (Viz o tom rozhodnutí čís. 949, 2940 sb. n. s.) Úmluva stran o vyloučení výpovědi při živnostenském poměru pracovním se může státi — jako jiná úmluva — nejen výslovně, nýbrž podle § 863 obč. zák. i mlčky takovým jednáním, jež v úvaze všech okolností nedává rozumné příčiny k pochybnostem. V souzené věci zastával žalovaný stanovisko, že ve stavební živnosti jest místně obvyklým vzájemně vyloučení výpovědí a že i při žalobcově přijetí do práce bylo to mlčky ujednáno. Odvolací soud vyložil podrobně, že ve stavební živnosti jest vžita zvyklost, že při ujednání pracovního poměru mezi staviteli a stavebními dělníky se má za to, že výpověď jest vzájemně vyloučena, a že tato zvyklost byla známa také žalobci jako staršímu muži, jenž pracoval po léta jako zedník. Proti tomu, že byla tato zvyklost žalobci známa, dovolání vůbec nebrojí, nýbrž jen dovozuje, že jest tu použití ustanovení § 77 živn. ř., ježto nebylo mezi stranami o výpovědi nic ujednáno a ježto se v § 77 živn. ř. o zvyklostech a obyčejích vůbec nemluví. Jest ovšem správné, že podle § 10 obč. zák. lze ke zvyklostem hleděti jen v případech, ve kterých se jich zákon dovolává, a že živnostenský řád se zmiňuje o místní zvyklosti jen v § 76, pokud jde o pracovní dobu v místě obvyklou, ale v souzené věci nemá býti použito zvyklosti k doplnění nebo k výkladu zákonných předpisů, nýbrž uvedená zvyklost má tu význam jen jako okolnost, kterou jest podle druhého odstavce § 863 obč. zák. uvážiti při posouzení otázky, zdali mezi stranami došlo mlčky k dohodě o vyloučení výpovědi. Podle okolností odvolacím soudem uvedených jest oprávněn závěr, že obě smluvní strany, znajíce zvyklost, že při ujednání pracovního poměru ve stavební živnosti se považuje výpověď za vzájemně vyloučenou, zařídily se podle ní, proto ani nejednaly o lhůtě výpovědní a daly tak najevo svou shodnou vůli, že pracovní poměr může býti zrušen bez výpovědi. Žalovaný byl tudíž oprávněn, aby žalobce propustil z práce, ač mu nedal čtrnáctidenní výpověď.

Čís. 12412.

Ustanovení § 414, třetí odstavec, c. ř. s., podle něhož jest ústně prohlášený rozsudek doručiti stranám v písemném vyhotovení i s úplnými rozhodovacími důvody, jest právním předpisem velicím. Prohlášení stran, že se vzdávají doručení rozsudku, jest právně bezúčinné a rozsudek jim musí býti přes to doručen.

Prohlášení stran, jimiž se vzdaly opravných prostředků hned po prohlášení rozsudku a jež byla zápisem do jednacího protokolu zjištěna, jsou právně účinná, avšak jen za předpokladu, že ústně prohlášený rozsudek nabude pro strany právní účinnosti doručením písemného vyhotovení.

Nebyl-li rozsudek v rozvodovém sporu stranám doručen a nestal-li se pro ně účinným, nemůže býti ani podkladem pro usnesení o rozluce podle § 17 rozl. zák.

(Rozh. ze dne 3. března 1933, R I 122/33.)

Rozsudkem ze dne 20. října 1931 bylo manželství stran rozvedeno z viny obou manželů. Návrhu manžela, by mu na základě tohoto rozsudku byla povolena rozlučka manželství, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: František V. opírá návrh, by manželství bylo podle § 17 rozl. zák. čís. 320/1919 Sb. z. a n. rozloženo, o tvrzení, že manželství toto bylo pravoplatným rozsudkem ze dne 20. října 1931 rozvedeno od stolu a lože z viny obou manželů. První podmínkou, by manželství podle § 17 rozl. zák. mohlo býti cestou nespornou soudem rozloženo, jest, by rozsudek vyslovující rozvod, byl pravoplatným. V souzeném případě však z procesních spisů rozvodových jest zřejmo, že rozsudek ze dne 20. října 1931 vůbec nebyl stranám doručen. Rozsudek tento zakládá se sice na tom, že František V. a Vilemína V-ová ve sporu o rozvod manželství souhlasně udali skutečnosti, které jsou základem rozsudku, avšak ve sporu o rozvod tehdejší žalovaný František V. neuznal výslovně zažalovaný nárok, takže rozsudek není rozsudkem pro uznání ve smyslu § 395 c. ř. s. Z procesních spisů jest však zřejmo, že rozsudek stranám spor vedoucím, Vilemíně a Františku V-ovým v písemném vyhotovení vůbec nebyl doručen, poněvadž se obě tyto strany vzdaly doručení písemného rozsudku. Podle § 416 c. ř. s. stane se rozsudek vzhledem ke stranám účinným teprve doručení písemného vyhotovení rozsudku. Z tohoto pravidla stanoveny jsou výjimky v třetím odstavci téhož paragrafu jen ohledně rozsudků na základě vzdání neb uznání anebo pro zmeškání. O takovou výjimku v souzeném případě nejde. Předpis, že se rozsudek stane účinným teprve doručení písemného jeho vyhotovení, jest právem velícím a nezávisí na tom, zda-li se strany vzdaly doručení písemného vyhotovení rozsudku. (Srov. Neumann Kommentar zur ZPO. k § 416.) Jelikož rozsudek, vyslovující rozvod manželství nestal se dosud účinným, nemůže František V. s úspěchem žádati, by manželství bylo rozloženo cestou nespornou podle § 17 rozl. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 414 třetí odstavec c. ř. s., podle něhož jest prohlášený rozsudek doručiti každé straně v písemném vyhotovení i s úplnými důvody rozhodovacími, jest právním předpisem velícím, který nemůže býti měněn prohlášením stran, že se doručení rozsudku vzdávají. Prohlášení takové jest právně bezúčinné a rozsudek musí jim býti přes to doručen. (Srovnej komentář Neumannův 1928, díl II., str. 1184.)

Naproti tomu prohlášení stran, jimiž se vzdaly opravných prostředků hned po prohlášení rozsudku a jež byla zápisem do jednacího protokolu podle § 208 první odstavec č. 1 c. ř. s. zjištěna, jsou právně účinná, avšak se zřetelem k velicímu zákonnému předpisu § 414 třetí odstavec c. ř. s. jen za předpokladu, že ústně prohlášený rozsudek nabude pro strany právní účinnosti doručením jeho písemného vyhotovení (§ 416 první odstavec c. ř. s.). Nebyl-li dosud rozsudek ve sporu rozvodovém stranám doručen a nestal-li se pro ně účinným, nemůže býti ani podkladem pro vydání usnesení o rozluce manželství podle § 17 zákona ze dne 22. května 1919, č. 320 sb. z. a n., a rekursní soud proto nepochybil, zamítuv návrh Františka V-a, aby jeho manželství s Vilemínou V-ovou bylo prohlášeno za rozloučené.

Čís. 12413.

Proti usnesení, jímž byla povolena zatímní správa vydražené nemovitosti podle § 158 ex. ř., ač příklepu předcházela vnucená správa, která podle § 161 ex. ř. přešla po příklepu bez přerušení ve správu pro vydražitele, jest rekurs přípustný. K rekursu jest oprávněn i vymáhající věřitel.

(Rozh. ze dne 3. března 1933, R I 147/33.)

Soud první stolice povolil usnesením ze dne 20. října 1932 na návrh vydražitelky prozatímní správu vydražených nemovitostí, ohledně nichž byla usnesením ze dne 6. května 1932 zahájena vnucená správa, jež nebyla dosud zrušena. Rekursní soud k rekursu vymáhající věřitelky usnesení prvního soudu ze dne 20. října 1932 zrušil. Důvody: První soud neprávem povolil na návrh vydražitelky prozatímní správu nemovitostí. Usnesením ze dne 6. května 1932 byla na tytéž nemovitosti povolena exekuce vnucenou správou, která dosud není zrušena. Vnuceným správcem jest František B. Podle § 161 ex. ř. přešla tato vnucená správa povolena pro vymáhajícího věřitele Dr. M-a dnem udělení příklepu, t. j. 20. října 1932 bez přerušení ve správu pro vydražitele. Místo vnuceného správce Františka B-a mohla sice býti za podmínek § 159 ex. ř. jmenována správcem vydražitelka Marie N-ová, odporuje však zákonu, by správcem jmenována byla osoba jiná, zejména když dosavadní správce nebyl své funkce sprostěn, a aby byla povolována nová správa, neboť správa přešla sama s sebou v prozatímní. Stížnosti se proto vyhovuje a usnesení v odpor vzaté zrušuje. Zrušení je poznamenati v příslušných knihovních vložkách. Podotýká se, že podle § 161 ex. ř. jest vnuceného správce o udělení příklepu vyzooměti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vydražitelky.